

לעלויונים ולפוחתונים. וקנראת לשבת, מה זה וקנראת? שמיין אמר, במו שנאמר (ויקרא כט) אומה, מקראי קדש, כלומר מזמן, כמו שפומין אוותם לבתו. ועל זה וקנראת לשבת ענג, שמיין אוותה כמו שפומין אוותם אורחות, בשהלון מתן ובבית מתן ברואי במכל ובעיטה ברואי יותר על שאר הימים. וקנראת לשבת ענג - מבعد יום. לקדוש ה' מכביד - זה יום הփוריים, שנים שעם אחד. וככברתו מעשות דרכיך - במו שבארנו.

ממצוא חפצך ודבר דבר, וברוי נתבר, משים שאותו דבר עולה ומעורר דבר של חל למעלה. מי שפומין אוותם, אריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבר שיווצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוורויות עלויונה, אם לטוב אם לרע. וממי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר הדבר של חל, שהרי הוא פוגם פוגם ביום הקדוש. מי שיושב בהולות המלך, לא ראוי שיוציא את המלך ויתעסק באחר.

ובכל יום אריך להראות מעשה ולעורר התעוורויות ממה שצורך, ובשבת בדברי שמים ובקדשת היום אריך להתרור, ולא בברבר אחר.

בא ראה, פאן בשיירב פרעה לערך קרב עם ישראל, באוטו זמן לא רצה הקדוש ברוך הוא שיינורו ישראל התעוורויות למטה כל, שהרי האבות היא למעלה, שהרי הקדימו התעוורויות זאת למעלה, וזכותם עומדת לפניו, ושררו התעוורויות זו ולא רצה הקדוש ברוך הוא שיישר אל יתעוורו למטה כל. ושהרי במקומות של מעלה היה זהו

לשפת, מי וקנראת. דייןין ליה. כמה דעת אמר, (ויקרא כט) מקראי קדש, כלומר, זמיןין, כמה דמנין אושפיזא לביתה. ועל דא וקנראת לשבת ענג, דייןין ליה, כמה דמנין אושפיזא, בפתחURA מתקנא, בבייטה מתקנא קדכא יאות, קדכא יאות, במקלא ובמשתייא קדכא יאות, יתיר על שאר יומין. וקנראת לשבת מבعد יומי. לקדוש יי' מכובד: דא יום בפורים. תרי דאיינן חד. וככברתו מעשות (דף מ"ז ע"ב) הרכיך, כמה דאקיינא.

ממצוא חפצך ודבר דבר, וזה אמר, בגין דהיה מלא סלקא, ואתער מלאה בחול לעילא. מאן דמנין אושפיזא, ביה בעי לאשתקלא, ולא באחרא.

הא חי ההוא מלא דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערותא לעילא, אי לטיב, אי לבייש. ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאתער מלאה בחול, דהא פגים פגימו ביום קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזק למשבק למלכא, ויתעסק באחרא. ובכל יומא בעי לאחזהה עובדא, ולאתער אתערותא ממה דאצטיריך. ובשבת, במלוי דשמיא, ובקדושה דיוםא בעי לאתער, ולא במלחה אחרת.

הא חי, הכא כד אתקיריב פרעה לאגחא קרבא בהו ביישראלי, בההייא זמגא, לא בעי קדשא בריך הוא, דיתערוין ישראלי אתערותא למתא כל, דהא אתערותא לעילא הוא, דהא אבון אקdimoi ואתערו אתערותא דא לעילא, זוכותא דלהונן קאים קמיה, (אתערו אתערותא ראי) ולא בעא קדשא בריך הוא דישראל יתערוין למתא כל. (דהא באתרה לעילא מוה) הכא הוא